

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0110 van 4 februari 2014
in de zaak 1011/0341/SA/8/0214

In zake:

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Johan VANDEN ABEELE
kantoor houdende te 9050 Ledeberg, Brusselsesteenweg 39
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

*Tussenkomen
partij:*

de nv [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim DE CUYPER
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 14 december 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 10 november 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij en andere derden tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 27 augustus 2010 onontvankelijk verklaard.

De deputatie heeft besloten dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 27 augustus 2010 haar rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 18 september 2012 met nummer S/2012/0194 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de tweede kamer werd toegewezen, werd op 27 november 2013 aan de achtste kamer toegewezen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 17 december 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Olivier COOPMAN die loco advocaat Johan VANDEN ABEELE voor de verzoekende partij verschijnt, mevrouw ■■■■■ die voor de verwerende partij verschijnt, advocaat Erika RENTMEESTERS die loco advocaat Wim DE CUYPER voor de tussenkomenende partij verschijnt, zijn gehoord.

De vordering is aanvankelijk door 109 verzoekende partijen ingesteld. De Raad heeft met het arrest van 5 april 2011 met nummer A/4.8.18/2011/0023 het beroep van 108 verzoekende partijen wegens het niet storten van het verschuldigde rolrecht onontvankelijk verklaard.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De nv ■■■■■ verzoekt met een aangetekende brief van 21 maart 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 29 maart 2011 het verzoek ingewilligd. De tussenkomenende partij is de aanvrager van de door de bestreden beslissing afgegeven vergunning en dus belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO. Uit de door de tussenkomenende partij ingediende stukken blijkt dat het statutair bevoegde orgaan tijdig en rechtsgeldig heeft beslist om in het geding tussen te komen.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 12 juli 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning die tot de regularisatie van drie loodsen strekt.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Gentse en Kanaalzone', vastgesteld bij koninklijk besluit van 14 september 1977, in gebied voor ambachtelijke bedrijven en KMO's gelegen.

De percelen zijn niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurde bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Over de aanvraag wordt er geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De stedelijke brandweer brengt op 26 juli 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 27 juli 2010 een gunstig advies uit.

Fluxys brengt op 30 juli 2010 een gunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 19 augustus 2010 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent verleent op 27 augustus 2010 een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De voorgestelde aanpassingen werden hoofdzakelijk in functie van de brandweervoorschriften en de milieunormen uitgevoerd. De werken situeren zich hoofdzakelijk aan de binnenzijde van de loodsen waardoor er geen negatieve impact op de aanpalende woonwijk is.

De nieuwe functies zijn complementair aan de bedrijfsactiviteiten, het betreffen hier opslagplaatsen voor klein materiaal en bijkomende diensten voor het personeel.

Tenslotte werden ook de nodige aanpassingen gedaan om de geluidshinder tot het minimum te beperken. De aanvraag is ruimtelijk-stedenbouwkundig aanvaardbaar. De voorziene wijzigingen leveren stedenbouwkundig géén problemen op.

...

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden:

De brandweervoorschriften, die betrekking hebben op deze stedenbouwkundige vergunning, moeten strikt nageleefd worden (zie advies van 26 juli 2010 met kenmerk 20093540-07/HH/2010).

Bijgaand advies van [REDACTED] (advies van 30 juli 2010, met kenmerk L-FLX2010045182) moet strikt nageleefd worden.

“ ...

De verzoekende partij tekent samen met 108 andere derden tegen die beslissing op 27 september 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn brief van 30 september 2010 meldt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar aan de advocaat van de beroepsindieners, onder wie de verzoekende partij, dat het beroep niet conform de geldende decretale vereisten werd ingesteld.

Na de hoorzitting van 26 oktober 2010, beslist de verwerende partij op 10 november 2010 om het beroep onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Overwegende dat volgens artikel 4.7.21, §5 van bovenvermelde codex het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid dient vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd;

dat het beroepschrift dd 27 september 2010 geen dergelijk bewijs bevatte;

dat nagestuurde stukken betreffende een bankverrichting niet als geldig betalingsbewijs kunnen aanzien worden, alsook dat de betaling slechts op 28 september 2010 werd uitgevoerd;

...”

Dat is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing met een aangetekende brief van 16 november 2010 aan de verzoekende partij betekend. Het verzoekschrift is met een aangetekende brief van 14 december 2010 ingediend.

Daaruit volgt dat het beroep binnen de door artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO bepaalde vervaltermijn van 30 dagen is ingediend.

B. Schending van artikel 4.8.16, §1, laatste lid VCRO

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij voert een eerste exceptie aan die aan de schending van artikel 4.8.16, §1, laatste lid VCRO wordt ontleend.

De exceptie luidt als volgt:

“ ...

Artikel 4.8.16, §1, laatste lid VCRO stelt:

“De belanghebbende aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden”

Aangezien het beroepschrift van verzoeker niet aan de vormvereisten ex 4.7.21. §5 VCRO voldoet, de deputatie dienvolgens besliste het beroep onontvankelijk te verklaren, en verzoeker zodoende geen rechtsgeldig beroep instelde tegen een voor hem nadelige vergunningsbeslissing, dient te worden geoordeeld dat huidig verzoekschrift voor Uw Raad onontvankelijk is, op grond van artikel 4.8.16, §1, laatste lid VCRO.

Verweerster verwijst ter ondersteuning van haar standpunt naar het Arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011 van het Grondwettelijk Hof.

Op blz. 70 van het voornoemde arrest oordeelt het Hof over de vraag naar de grondwettigheid van de vormvoorschriften van het beroep bij de deputatie:

“B.17.3.2. Artikel 133/71, § 1, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36, bepaalt evenwel :

« De belanghebbende aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden ».

Bijgevolg kunnen de in het bestreden artikel 133/50, §§ 4 en 5, van het decreet van 18 mei 1999 bepaalde ontvankelijkheidsvereisten, in zoverre ze ertoe leiden dat een beroep bij de deputatie onontvankelijk wordt verklaard, het recht op toegang tot een rechter, namelijk de Raad voor vergunningsbetwistingen, beperken.

...

Het vijfde middel in de zaak nr. 4766 is niet gegrond.”

Het Grondwettelijk Hof is klaarblijkelijk van mening dat wanneer een beroep door de deputatie onontvankelijk is verklaard, er dienvolgens geen georganiseerd beroep werd ingesteld, zodat aan het recht om een verzoek bij Uw Raad in te dienen is verzaakt.

...”

2.

De tussenkomende partij voert eenzelfde exceptie van niet-ontvankelijkheid aan.

3.

In haar wederantwoordnota wijst de verzoekende partij erop dat de Raad met zijn arrest van 18 september 2012 met nummer S/2012/0194 de vordering tot schorsing heeft verworpen omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aangetoond. Dat is volgens de verzoekende partij een indicatie dat de ingeroepen niet-ontvankelijkheden niet zo “ernstig” of “manifest” waren. Anders was de Raad, zo stelt de verzoekende partij, noch min noch meer verplicht geweest om de vordering tot schorsing als manifest onontvankelijk af te wijzen.

Beoordeling door de Raad

De door de verwerende en de tussenkomende partij ingeroepen exceptie raakt de grond van de zaak. Met de bestreden beslissing heeft de verwerende partij het onder meer door de verzoekende partij op 27 september 2010 ingestelde administratief beroep tegen de weigeringsbeslissing van 27 augustus 2010 onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist

dat een dergelijke beslissing een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing” is (Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, 2011/1, 195). De verzoekende partij heeft belang om die voor haar nadelige beslissing aan te vechten. Dit belang is noodzakelijk beperkt tot de vraag of de verwerende partij het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk heeft verklaard.

De exceptie is ongegrond.

C. Ontvankelijkheid wat het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij betreft

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij betwist het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij als volgt:

“ ...

Huidig verzoek tot schorsing en vernietiging wordt ingediend door “102 DERDEN-buurtbewoners” die in het verzoekschrift worden aangeduid als zijnde een “feitelijk buurtcomité”. Verzoeker toont zijn belang aan door de enkele verwijzing naar artikel 4.8.16. §1, 4e VCRO, waarin bepaald wordt dat procesbekwame verenigingen die een duurzame en effectieve werking kennen, overeenkomstig hun statuten de geschade collectieve belangen van de groep middels een vernietigingsverzoek kan verdedigen.

Op geen enkele wijze wordt in het verzoekschrift of in de gevoegde stukken bewezen dat het feitelijk buurtcomité een duurzame werking kent of procesbekwaam is, noch worden de statuten of de beslissing tot optreden in rechte voor Uw Raad gevoegd.

Tevens wordt niet aangetoond of en op welke wijze de collectieve belangen van de ‘leden’ zouden zijn geschaad door de bestreden beslissing.

...”

2.

Ook de tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partij haar belang en hoedanigheid niet aantoont:

“ ...

Overeenkomstig artikel 4.8.16 § 1, 3^e kan een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingesteld worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen door elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing.

In het geregulariseerde inleidende verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing, duidt verzoekende partij zichzelf als volgt aan :

“De heer VANDEN ABEELE Johan, advocaat, wonende te 9050 Gent-Ledeberg, Brusselsesteenweg 39, optredend voor 102 derden-buurtbewoners waarvan de namen- en adressenlijst werd toegevoegd, gaande van [REDACTED] aan de [REDACTED] te [REDACTED] tot [REDACTED] aan de [REDACTED] te [REDACTED]; dat verzoeker woonstkeuze doet op het adres [REDACTED] te [REDACTED] ten einde dezer;”

Ook spreekt verzoeker in heel zijn verzoekschrift telkens maar van 1 verzoekende partij, en niet van meerdere verzoekende partijen. Hij verantwoordt zijn belang als volgt :

“Verzoekende partij stelt het beroep in namens 102 buurtbewoners – DERDEN en heeft volgens artikel 4.8.16 § 1, 4^e Codex RO een belang bij huidige beroepsprocedure.”

Dit kan op geen enkele andere manier geïnterpreteerd worden dan dat het beroep tot nietigverklaring en schorsing ingesteld is door 1 partij, met name mtr. VANDEN ABEELE zelf, die optreedt namens 102 omwonenden, en niet door 102 omwonenden die vertegenwoordigd zijn door hun raadsman, mtr. VANDEN ABEELE. Het is mtr. VANDEN ABEELE zelf die als partij optreedt, en die meent dat hij hiervoor over een voldoende belang beschikt omdat hij namens een aantal buurtbewoners spreekt.

Dat verzoeker dit in de loop van de procedure probeert recht te zetten door te stellen dat hij voor de heer █████ zou optreden en dat enkel deze betrokkene het rolrecht zal betalen, kan niet aanvaard worden omdat hiermee het verzoekschrift inhoudelijk gewijzigd zou worden. Blijkens het verzoekschrift is mtr. VANDEN ABEELE zelf partij in het geschil. Ten onrechte wordt dan ook de heer Anthony Claes als verzoekende partij aangeduid in de beschikking dd. 29 maart 2011 nu deze niet het verzoekschrift ingediend heeft.

*Dit brengt, naar de mening van tussenkomende partij, de onontvankelijkheid van het verzoekschrift met zich mee, bij gebrek aan belang. Mtr. VANDEN ABEELE toont immers niet aan waarin zijn belang ligt om huidige procedure in te stellen. Het feit dat hij optreedt ‘namens 102 buurtbewoners – DERDEN’ zoals hij in zijn verzoekschrift aangeeft, verleent hem geen voldoende **persoonlijk** belang om als verzoekende partij op te treden ; de heer VANDEN ABEELE toont niet aan dat hij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder kan ondervinden van de vergunde constructies. In dit geval hadden de 102 buurtbewoners een beroep kunnen instellen, daarbij vertegenwoordigd door hun raadsman, maar niet hun raadsman zelf.*

(...)

Bovendien is de handelswijze van confrater VANDEN ABEELE strijdig met artikel 440, 2^e lid Ger.W. volgens hetwelk een advocaat enkel als gevolmachtigde van een partij kan optreden, maar niet als partij zelf, zoals mtr. VANDEN ABEELE in casu doet.

Voor zover het ingestelde beroep zo geïnterpreteerd moet worden dat het niet mtr. VANDEN ABEELE zelf is die de procedure instelt, maar wel de 102 buurtbewoners (hetgeen zou moeten betekenen dat alle 102 betrokkenen het rolrecht betaald hebben), moet vastgesteld worden dat in het verzoekschrift elke motivering omtrent het belang van alle 102 personen ontbreekt. Er wordt niet aangetoond dat al deze personen effectief hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks hinder kunnen ondervinden van de bestreden beslissing. Ook met betrekking tot de heer █████ ontbreken de noodzakelijke gegevens om te beoordelen of deze over een afdoende belang beschikt.

Bovendien missen zij enig actueel belang omdat zij zich niet verder verzet hebben tegen vergunningsbeslissingen die na de bestreden beslissing nog afgeleverd zijn, met name de vergunning, verleend door het CBS op 25 november 2011 voor het lokaal voor de hogedrukreiniger aan loods E. Door zich hiertegen niet te verzetten hebben zij impliciet verzaakt aan de mogelijkheid om de regularisatievergunning voor deze loods nog aan te vechten.

...”

In haar wederantwoordnota repliceert de verzoekende partij als volgt:

“ ...

Verzoekende partij stelde huidig beroep tot nietigverklaring in namens 102 buurtbewoners-DERDEN en heeft volgens artikel 4.8.16, §1, 4° Codex R.O. een belang bij huidige beroepsprocedure.

De verwerende partij heeft hieromtrent geen verweer gevoerd en is dus akkoord met de redactie van het verzoekschrift tot beroep waarin Mter. Vanden Abeele het verzoekschrift heeft getekend en ingediend, “optredend voor de 102 buurtbewoners”; men zou kunnen stellen als gevolmachtigde van deze 102 buurtbewoners (...).

De tussenkomende partij evenwel roept hieromtrent een nietigheid in.

Volgens de tekstexegese die enkel de tussenkomende partij maakt, is het beroep te aanzien als zijnde ingesteld door één partij, namelijk advocaat Vanden Abeele, die geen belang heeft bij de vordering (...).

Dit is een flauwe argumentatie en in werkelijkheid muggenzifterij.

(...)

Het argument is zelfs door de griffie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet eens ingeroepen wanneer verzoeker het oorspronkelijke rekwes tot schorsing en tot vernietiging heeft ingediend.

De Raad heeft immers onmiddellijk na neerlegging van het verzoekschrift ter griffie een schrijven gericht (...), om (...) te vragen het rolrecht te willen betalen van 102 keer 175 EUR, hetzij een totaal van zomaar eventjes 17.850 EUR...

Dit bewijst dat de RAAD zelve wel degelijk het verzoekschrift aanzag als zijnde ingediend door 102 verschillende verzoekers, die omwille van de beknoptheid en de overzichtelijkheid (...) zich alle 102 mandaat hebben gegeven aan advocaat Vanden Abeele om voor hen in één keer op te treden.

Het zijn inderdaad 102 verschillende individuen, die wel allemaal hetzelfde belang hebben: zij wonen allen in de 3 straten rondom het bedrijf (...).

Op dat ogenblik zijn de buurtbewoners samengekomen met hun feitelijke vereniging, en hebben zij ervoor geopteerd om de weerslag van hun beroep op financieel vlak toch enigszins te beperken, en hebben zij ervoor geopteerd om louter pro forma (...) aan hun beroep te verzaken, behalve één buurtbewoner de heer [REDACTED].

De ratio legis van de redactie van het verzoekschrift, waarbij Mter. Johan Vanden Abeele van meet af aan verklaart op te treden namens de 102 buurtbewoners, is dan ook duidelijk: een zekere soepelheid creëren, en – niet in het minst – de werklast van de Raad van State verminderen door de Raad niet te verplichten om bij elke gelegenheid telkens 102 aangetekende brieven te moeten versturen aan deze 102 personen.

Trouwens is artikel 861 Gerechtelijk Wetboek per analogie van toepassing: diegene die de exceptie opwerpt, moet een geschaad belang kunnen bewijzen, quod non.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In het inleidend verzoekschrift stelt de verzoekende partij, ter adstructie van haar hoedanigheid en belang, dat zij het beroep “namens 102 buurtbewoners-derden” instelt en dat zij “volgens artikel 4.8.16, §1, 4° Codex R.O.” belang bij haar beroep heeft. Ook in haar wederantwoordnota beroept de verzoekende partij zich uitdrukkelijk op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 4° VCRO.

Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 4° VCRO regelt de toegang tot de Raad van procesbekwame verenigingen die optreden namens een groep wiens collectief belang door een vergunningsbeslissing bedreigd of geschaad wordt, voor zover de verenigingen over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten beschikken. Het valt niet in te zien hoe de hoedanigheid en het belang van de verzoekende partij op die bepaling kunnen worden gesteund. Voor zover daarmee het in het verzoekschrift ter sprake gebrachte “feitelijk buurtcomité” van de buurtbewoners zou worden bedoeld, moet er worden opgemerkt dat een feitelijke vereniging geen rechtspersoonlijkheid heeft en om die reden niet op ontvankelijke wijze bij de Raad een beroep tegen een vergunningsbeslissing kan instellen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het administratief beroep dat de verwerende partij met de bestreden beslissing onontvankelijk heeft verklaard, namens 102 omwonenden is ingediend, onder wie [REDACTED]. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde namenlijst blijkt dat het beroep tot vernietiging namens 109 omwonenden (en niet namens 102 omwonenden zoals in het verzoekschrift wordt beweerd), onder wie [REDACTED], is ingediend,. De Raad heeft met het arrest van 5 april 2011 met nummer A/4.8.18/2011/0023 op grond van artikel 4.8.18, vierde lid VCRO het beroep van 108 verzoekende partijen onontvankelijk verklaard wegens het niet storten van het verschuldigde rolrecht. Daardoor is enkel [REDACTED], die het rolrecht heeft betaald, als verzoekende partij overgebleven.

Daaruit blijkt afdoende dat, ondanks de foute verwijzing naar artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 4° VCRO, [REDACTED] de verzoekende partij is.

2.

Het nadeel dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing wordt berokkend, bestaat erin dat het ook door haar ingediende administratief beroep onontvankelijk is verklaard. Haar belang reikt niet verder dan dat. Het gerechtelijk debat blijft tot de vraag beperkt of de verwerende partij het administratief beroep al dan niet rechtmatig onontvankelijk heeft verklaard. De vraag welke andere nadelen of hinder de verzoekende partij door de bestreden beslissing dreigt te ondergaan, is dan ook niet aan de orde. Evenmin is het dienend dat de verzoekende partij na de bestreden beslissing andere aan de tussenkomende partij afgegeven vergunningen niet zou hebben aangevochten.

De excepties zijn ongegrond.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Enig Middel

Standpunt van de partijen

1.

In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“ ...

Er staat in de thans bestreden beslissing niet precies vermeld WAAROM het bezwaarschrift van verzoekers onontvankelijk zou zijn.

Men schrijft bijv. niet letterlijk ‘dat er geen betalingsbewijs gevoegd was’; men spreekt niet eens over de hierboven vermelde telefonische contacten noch over het feit dat het betalingsbewijs (betalingsopdracht werd ingegeven in de bank op 27.9.2010) op 28.9.2010 in origineel ZONDER VOORBEHOUD werd aanvaard door de gemachtigde ambtenaren, en aan het dossier werd toegevoegd.

Er staat in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dat het betalingsbewijs van het rolrecht bij het bezwaarschrift moet worden gevoegd, op straffe van onontvankelijkheid.

Welnu: dit is een relatieve nietigheid, en geen absolute nietigheid, zoals geregeld door het Gerechtelijk Wetboek, en ook door brede rechtspraak werd bevestigd.

De ratio legis is dat geen beroep op de rol kan worden ingeschreven dan wanneer de betaling van het rolrecht TIJDIG is geschied, d.w.z. tegelijk met het versturen van het beroepschrift, en zelfs nog later: men zou kunnen aanvaarden dat de betaling nog mag geschieden uiterlijk tot op de laatste dag van de beroepstermijn.

Aan deze “ratio legis” is voldaan.

Maar er is méér: art. 861 Ger. Wetboek stelt “dat de Rechter een proceshandeling alleen nietig kan verklaren indien het aangeklaagde verzuim of de aangeklaagde onregelmatigheid de belangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt.”

Dergelijke eventuele belangenschade werd niet ingeroepen door partij nv [REDACTED].

Besluit: de eventuele (relatieve) nietigheid moet als “gedekt” aanzien worden, en door de gelijktijdige betaling van het rolrecht, én door de expliciete aanvaarding van het betalingsbewijs op 28.12.2010 door de aangestelde van de PROVINCIE in diens kantoor, en door de voeging bij het dossier zelf.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt daarop als volgt:

“ ...

Verzoeker laat na om enige geschonden geachte regelgeving aan te duiden, of om een individueel middel te formuleren, doch stelt dat “in de thans bestreden beslissing niet staat WAAROM het bezwaarschrift van verzoekers onontvankelijk zou zijn”.

Dit is geenszins ernstig. In de bestreden beslissing wordt vermeld:

“Overwegende dat volgens artikel 4.7.21. §5 van bovenvermelde codex het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid dient vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd;

dat het beroepschrift dd 27 september 2010 geen dergelijk bewijs bevatte;

dat nagestuurde stukken betreffende een bankverrichting niet als geldig betalingsbewijs kunnen aanzien worden, alsook dat de betaling slechts op 28 september 2010 werd uitgevoerd;

dat om bovengenoemde redenen het beroepschrift onontvankelijk is”

Deze motivering is draagkrachtig, duidelijk, en afdoende.

De stelling van verzoeker kan niet worden aangenomen.

De vereiste van het bijvoegen van het bewijs van betaling van de dossier vergoeding is een op straffe van nietigheid voorgeschreven ontvankelijkheidsvereiste. Dit wordt niet betwist.

Verzoeker stelt niet dienend dat dit een ‘relatieve nietigheid’ zou betreffen en verwijst tevens ten onrechte naar het gerechtelijk wetboek dat niet van toepassing is voor een administratief orgaan.

...”

3.

De repliek van de tussenkomende partij op het middel luidt als volgt:

“ ...

Artikel 4.7.21 VCRO stelt :

(...)

*§5. In de gevallen, vermeld in §2, eerste lid, 1°, 2° en 3°, dient het beroepschrift **op straffe van onontvankelijkheid vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd**, behalve als het beroep gericht is tegen een stilzwijgende weigering. De dossiervergoeding is verschuldigd op rekening van de provincie.”*

Dit artikel laat er geen twijfel over bestaan en behoeft geen verdere interpretatie : een belanghebbende derde die een administratief beroep instelt bij de Deputatie tegen een vergunningsbeslissing, dient bij dit beroep een bewijs te voegen dat een dossiervergoeding van 62,50 eur betaald is. Wanneer aan deze eis niet is voldaan, is hieraan de sanctie van onontvankelijkheid gekoppeld. Hierdoor is het bijvoegen van een betalingsbewijs een substantiële, op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, (...) en zijn de overwegingen van verzoeker inzake een ‘relatieve nietigheid’ en artikel 861 Ger.W. irrelevant.

Dat dit bewijs niet bijgevoegd was bij het beroepschrift van verzoekende partij, wordt op zich niet betwist : het beroepschrift zelf vermeldt geen bijlage met een bewijs van betaling. Meer zelfs, verzoeker erkent dat dit bewijs niet bijgevoegd was, nu hij zijn beroepschrift op 27 september 2010 per post verzond en pas ’s avonds om 22.07u “een kopie van het betalingsbewijs” doorgemailed kreeg van een van de buurtbewoners. Deze

buurtbewoner zou, volgens verzoeker, het betalingsbewijs op 28 september 2010 (dus daags na datum van het beroepschrift zelf) afgegeven hebben aan de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Volgens verzoeker vormt dit geen probleem, aangezien de dossiertaks uiteindelijk wel betaald werd. Dit argument kan echter niet overtuigen. Naar analogie kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State, ontwikkeld betreffende de betaling van een dossiertaks bij beroepen tegen een milieuvergunning, waarop huidige regeling gebaseerd is. Met name oordeelde de Raad van State dat het betalen van een dossiertaks op zich niet volstaat, nu de wetgeving niet zozeer de betaling vooropstelt, maar wel de eis om een bewijs van betaling bij te voegen :

“De Raad overwoog verder dat de loutere betaling van de dossiertaks binnen de gestelde termijn overigens niet volstaat. Artikel 19 bis § 4, eerste lid van het milieuvergunningsdecreet stelt dat een bewijs van betaling moet worden ‘gevoegd (...) bij het beroepschrift’. Het derde lid van dezelfde bepaling heeft het over de beroepsindieners die ‘het vereiste bewijs van de volledige betaling van de verschuldigde dossiertaks niet heeft toegevoegd aan zijn eerder ingediend beroepschrift’. Daaruit blijkt duidelijk dat het louter betalen van de verschuldigde dossiertaks niet als het in het decreet gevraagde bewijs kan gelden. De eis tot het voegen van een bewijs van betaling bij het beroepschrift houdt logischerwijze in dat een schriftelijk bewijs van die betaling moet worden meegestuurd. Het gegeven dat het milieuvergunningsdecreet geen omschrijving omvat van het gevraagde bewijs van betaling doet daaraan geen afbreuk.” (...)

Ook in de VCRO wordt het overmaken van een bewijs van betaling van de dossiertaks gelijktijdig met het indienen van het beroepschrift geëist, en dit op straffe van onontvankelijkheid. Het niet bijvoegen van dit bewijs, zelfs al zou de dossiertaks betaald zijn, volstaat dan ook om tot de onontvankelijkheid te besluiten.

Daarbij moet opgemerkt worden dat, in tegenstelling tot de regeling in het milieuvergunningsdecreet, de VCRO geen regularisatie-mogelijkheid voorziet : verzoekende partij kan zijn fout dus niet herstellen door binnen een in het decreet bepaalde termijn alsnog het bewijs van betaling over te maken. (...)

Ook stelt verzoeker geheel ten onrechte dat tussenkomende partij nooit enige belangenschade ingeroepen heeft. Voor zover dit al vereist zou zijn (quod non) negeert verzoeker de vaststelling dat tussenkomende partij op de hoorzitting voor de Deputatie reeds de onontvankelijkheid van het beroepschrift opgeworpen had.

*Gelet op dit alles, moet het enige middel als manifest ongegrond afgewezen worden.
...”*

4.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij niets inhoudelijks toe.

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.7.21, §5 VCRO luidt als volgt:

“ ...

In de gevallen, vermeld in §2, eerste lid, 1°, 2° en 3°, dient het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd, behalve als het beroep gericht is tegen een stilzwijgende weigering. De dossiervergoeding is verschuldigd op rekening van de provincie.

...”

Op grond van die bepaling is een belanghebbende derde die bij de deputatie administratief beroep tegen een in eerste aanleg afgegeven vergunning instelt, verplicht om bij zijn beroepschrift een bewijs van betaling van de dossiervergoeding van 62,50 euro te voegen. De schending van dit vereiste wordt met de niet-ontvankelijkheid van het beroep gesanctioneerd.

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij dat ‘*volgens artikel 4.7.21, §5 (...) het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid dient vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd*’, dat ‘*het beroepschrift dd 27 september 2010 geen dergelijk bewijs bevatte*’, dat ‘*nagestuurde stukken betreffende een bankverrichting niet als geldig betalingsbewijs kunnen aanzien worden, alsook dat de betaling slechts op 28 september 2010 werd uitgevoerd*’ en dat om die redenen ‘*het beroepschrift onontvankelijk is*’.

Anders dan de verzoekende partij beweert, blijkt uit die motivering duidelijk waarom de verwerende partij haar administratief beroep onontvankelijk heeft verklaard, met name omdat bij het beroepschrift geen bewijs van betaling van de dossiervergoeding was gevoegd zoals vereist door artikel 4.7.21, §5 VCRO. De bestreden beslissing voldoet aan de motiveringsplicht.

De verzoekende partij betwist de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing niet. In haar feitenrelaas en haar middel bevestigt zij integendeel de feitelijke juistheid van het ontbreken van een schriftelijk bewijs van betaling van de dossiervergoeding bij haar administratief beroepschrift. Ook de stukken van het dossier bevestigen dat. De verzoekende partij werpt evenwel op dat het door artikel 4.7.21, §5 VCRO ingestelde voorschrift enkel met een ‘relatieve nietigheid’ wordt gesanctioneerd en dat aan de ‘ratio legis’ ervan, dat wil zeggen dat de dossiervergoeding tijdig wordt betaald, is voldaan. De verzoekende partij voegt daaraan toe dat de tussenkomen partij niet in haar belangen is geschaad en dat op grond van artikel 861 van het Gerechtelijk Wetboek haar beroep dan ook niet ‘nietig’ mocht worden verklaard.

Artikel 4.7.21, §5 VCRO vereist dat het beroepschrift van een bewijs van betaling van de dossiervergoeding vergezeld is en sanctioneert het ontbreken ervan zonder meer met de niet-ontvankelijkheid van het beroep. Noch wat het tijdstip van het verschaffen van het betalingsbewijs betreft, noch wat de uit te spreken sanctie betreft, laat die bepaling ruimte voor interpretatie. Artikel 4.7.21, §5 VCRO eist dat het betalingsbewijs van de dossiervergoeding bij het beroepschrift wordt gevoegd. Dat is niet hetzelfde als de eis dat de dossiervergoeding gelijktijdig met het indienen van het beroep wordt betaald. Het betoog van de verzoekende partij dat het volstaat dat de dossiervergoeding gelijktijdig met het versturen van het beroepschrift wordt betaald en dat het zelfs zou volstaan dat die vergoeding nog op de laatste dag van de beroepstermijn wordt betaald, is niet met de duidelijke tekst van artikel 4.7.21, §5 VCRO te verzoenen.

Artikel 4.7.21, §5 VCRO verbindt aan het ontbreken van een betalingsbewijs bij het beroepschrift zonder meer de niet-ontvankelijkheid van het beroep. De feitelijke vaststelling van het ontbreken

van een bewijs van betaling bij het beroepschrift laat geen andere keuze dan het beroep onontvankelijk te verklaren. Die sanctie mag niet terzijde worden geschoven omdat aan de 'ratio legis' zou zijn voldaan of niemand in zijn belangen zou zijn geschaad. Het door de verzoekende partij ingeroepen artikel 861 van het Gerechtelijk Wetboek is niet van toepassing op beslissingen van de deputatie in graad van beroep van de administratieve vergunningsprocedure. De omstandigheid dat de 'gemachtigde ambtenaren' van de verwerende partij 'zonder voorbehoud' het betalingsbewijs de dag na het verzenden van het beroepschrift hebben aangenomen en bij het dossier hebben gevoegd, doet niet af aan de toepasselijkheid van de door artikel 4.7.21, §5 VCRO ingestelde sanctie van niet-ontvankelijkheid.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 4 februari 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de achtste kamer,
 met bijstand van
Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Eddie CLYBOUW

Geert DE WOLF